

DE DOCENTE DIE EEN SAAIE CURSUS MOEST GEVEN

Er was eens een docente die door haar school verplicht werd om een doodsaai cursus te geven. Niemand wilde het doen, omdat de voorbije jaren telkens, eerst één voor één, en daarna massaal, alle studenten afhaakten.

Zij was de jongste.
Nee, ze had niets te willen.
Wat dacht ze wel?
Het moest.

Alleen al bij de voorbereiding van de lessen werden de ogen van de docente zwaarder en zwaarder totdat ze knikkebollend tussen de boeken met haar voorhoofd op het bureaublad bonsde en wakker schrok.
‘Arme studenten’, zei ze tegen zichzelf, ‘als het al voor mij zo zwaar is om mijn hoofd erbij te houden, hoe moet dit dan niet voor mijn studenten zijn?’

Ze trok haar jas aan voor een ommetje in het park, een halve kilometer verderop.

Het was ook avond voor de eendjes. Het water was zwart met kleine golfjes die speelden met kaatsend lantaarnlicht. Ze wilde teruggaan, maar werd naar een hoek van het park getrokken waar een man met witte baard en regenmuts op een accordeon zat te spelen. Hij zong over vroeger, over oude verhalen en mensen die lang geleden waren gestorven. Geboeid bleef de docente luisteren en vergat de tijd.

Het was rond middernacht wanneer de docente weer thuis arriveerde en onder het schijnsel van de bureaulamp de sinistere schaduwen rond haar boeken zag zweven.

‘Het is natuurlijk belachelijk als ik morgen tijdens de les de cursus voor ga zingen’, sprak ze tegen haar in de fauteuil lui hangende kater.
‘Maar verhalen vertellen, mag!’

Ze liet de PowerPoint met droge opsomming van allemaal te kennen gegevens voor wat die was en begon over de saaie muffe stof verhalen te schrijven, waar bekende personen, sprookjesfiguren, ja zelfs goden in multidimensionale werelden leefden.

Het was toen voor de eerste keer dat alle studenten dat jaar in hun collegebanken bleven.